

Vydává Obecní úřad Malá Štáhle jako nepravidelný informátor. Příspěvky Obecní úřad Malá Štáhle, Malá Štáhle 27,795 01 Rýmařov.

Připravuje Jana Bulová

Hrušky na zem padají, ptáci křídly mávají, léto balí fidlátka, podzim klepe na vrátka.

Tak právě tuhle básničku slýchám několikrát denně od své dcerky a chtě nechtě ji musím dát za pravdu.

Léto nám opravdu končí a v našich myslích na něj zbudou jen vzpomínky. Vzpomínky na dny strávené na dovolené, dny plné sluníčka a letních radovánek.

Čeká nás podzim, který má ovšem také své kouzlo.

Přináším vám podzimní číslo občasníku. A co vás v něm čeká? Ohlédnutí za letními akcemi, povídání s „mostaři“, společenská kronika a další zajímavé čtení.

Den české státnosti

28.9. se celkem nedávno stal dalším státním svátkem. Tradiční církevní svátek sv. Václava, je i přes svůj dnešní úřední název (DEN ČESKÉ STÁTNOSTI) stále veřejností chápán jako vzpomínka na našeho knížete.

Svatý Václav (asi 907 – 28. září 935) byl český kníže a světec, který je považován za hlavního patrona české země. Je jedním z nejoblíbenějších českých svatých, mučedník, postava, jejíž tradice sehrála velmi důležitou úlohu v emancipaci českého státu.

Můžeme si o naší republice a jejích politicích myslet cokoliv. Pravdou zůstává, že státnost je dnes nenahraditelným prostředkem pro uplatňování široké škály potřeb jednotlivce i společnosti. Nezapomínejme, že politici se mění, ale stát zde přetrvává a jeho prostřednictvím se realizuje svrchovanost lidu a udržuje se i život národa.

Co Vás zajímá

Multifunkční dům

Práce na Multifunkčním domu končí. Na den 24. září bylo ohlášeno kolaudační řízení a byly kontrolními orgány zjištěny některé nedostatky, pro které nebylo možno řízení uzavřít. Nejedná se o zásadní požadavky, které by znemožnily trvalý provoz v záměru projektu. Po jejich odstranění bude vydán kolaudační souhlas.

Předpoklad je, že počátkem měsíce října bude otevřen obchod s potravinami a v první polovině října bude přestěhován i obecní úřad a následně i knihovna. Slavnostní otevření bude sděleno letáčkem.

Výzva ČEZu

ČEZ vyzývá majitele pozemků, aby v období od 1. října do 15. listopadu provedli ořez, okleštění a případně i kácení porostů v blízkosti elektrických rozvodných zařízení.

- nejmenší vzdálenost ovocných stromů od vodičů nízkého napětí holých vodičů 1 m, kabelových 0,5 m;
- v ochranném pásmu vedení vysokého napětí, tj. pod ním a 7 m na každou stranu od krajních vodičů mohou porosty mít max. výšku 3 m, větve ovocných stromů musí být minimálně 2,1 m od holých vodičů.

Kanalizační řád

Zastupitelstvo obce schválilo kanalizační řád, vydaný správcem kanalizace a čistírky odpadních vod – Městské služby Rýmařov, s.r.o. Kanalizační řád je k dispozici na obecním úřadě, některé jeho části budou občanům poskytnuty letáčkem.

Z jednání obecního zastupitelstva

ZO konané dne 5.8.2009

- Zastupitelstvo obce schvaluje zakoupení pláštěnek v rámci akce „Jesenky nejsou z cukru“ v množství 10ks (250,-Kč/ks.).
- Zastupitelstvo obce schvaluje použití částky 7 500,-Kč pro pomoc Společenství vlastníků byt. jednotek č.p. 36 zakoupení materiálu na opravy a ochranu při možných záplavách.
- Zastupitelstvo obce schvaluje Zprávu o posouzení a hodnocení nabídek k výběrovému řízení „Oprava místních komunikací“ v obci a vyhlašuje jako vítěznou nabídku firmy ALPINE stavební společnost, s.r.o., Valašské Meziříčí.

ZO konané dne dne 2.9.2009

- Zastupitelstvo obce schvaluje Kanalizační řád obce Malá Štáhle.

Oprava mostu v obci

V pátek 11. září zmizela z naší obce stavební buňka firmy Firesta, pod jejíž hlavičkou proběhla v obci oprava mostu. Spolu s buňkou zmizeli z obce také „chlapi“, kteří se za bezmála půl roku stali téměř našimi spoluobčany. Napadlo mě tedy, že je více než důležité vyzpovídat je a dozvědět se o nich co možná nejvíce, vždyť stopy jejich práce tady spolu s námi zůstanou po dlouhá léta.

Na opravě mostu se vystřídali celkem čtyři stavební dělníci a jeden hlídač. Tři z nich přijali mé pozvání k rozhovoru. Jedno zářijové odpoledne jsem si tedy povídala se Stanislavem, kterému říkají Stano a se dvěma Josefy – Jožami. Všichni tři jsou slovenskými občany – živnostníky, kteří spolupracují s ostravskou firmou Datex, jenž je subdodavatelem firmy Firesta. Pánové jsou, jak sami říkají, z jedné krásné slovenské oravské obce Novot.

První otázka byla na jejich dojmy, když se tady poprvé objevili. Takže pánové, jaké byly vaše pocity 15.4.2009, v den příjezdu?

Doslovná citace jednoho z Josefů:

„Povedali sme si, že sme v peknej diere. Žádný obchod, žádná krčma a most v naprosto dezolátnom stave. Ako to tu prežijeme?!“

Další odpovědi vám raději přetlumočím do českého jazyka, nerada bych se dopustila „prznění“ Slovenštiny.

Stanuv dojem byl nejprve velké zklamání a následně příjemné překvapení. Hned první den udělal velmi dobrý dojem starosta a také místostarosta. Ten nás odvezl do Velké Štáhle a seznámil nás s Broňou Pláškem, na kterého jsme se mohli kdykoli obrátit s prosbou o pomoc. Po celou dobu našeho pobytu jsme zůstali v kontaktu a nikdy nebyl žádný problém. My jsme zavolali co potřebujeme, Broňa zařídil, sehnal, dovezl, my jsme zaplatili a spokojenost byla na obou stranách. Pro něj, jako pro našince, to nebyl žádný problém, nás by to stálo daleko více času a úsilí. Rádi bychom touto cestou poděkovali p. Broňovi Pláškovu za jeho vstřícnost.

Další příjemné překvapení nás čekalo na ubytovně. Naším přechodným domovem se stal Mlýn u Kročilů a rádi bychom zdůraznili, že o nás bylo velmi dobře postaráno. Díky skvělé kuchyni paní Kročilové, která nám vařila obědy, jsem se cítili téměř jako doma. Snídaně a večeře jsme si zajišťovali sami. Také paní Kročilové a dalšímu personálu Mlýna u Kročilů bychom chtěli vyjádřit svůj vděk.

Díky své práci jezdíme hodně po krajích českých a moravských, ale vaše vesnička nám zůstane dlouho v paměti. S takovou mírou ochoty a vstřícnosti jsme se dlouho nesetkali. Pro příklad.

Jeden z Josefů měl problémy s očima, zeptali jsem se jedné starší paní na autobusové zastávce, kde je v Rýmařově oční lékař. Nasedla s námi do

auta, v Rýmařově nás zavedla k obvodnímu lékaři, ten Josefa ochotně ošetřil a odeslal k odbornému očnímu lékaři do Bruntálu. Bez zdlouhavého čekání, bez výmluv.

Nebo. Potřebovali jsme půjčit na chvíli rýč. Zeptali jsme se jednoho pána, který zrovna byl poblíž, zda by nám ho nepůjčil. Ochotně s námi zašel do svojí garáže a rýč nám půjčil. Tohle opravdu není všude zvykem, věřte máme své zkušenosti. Ve vaší vesnici však jen ty dobré. Přijali jste nás mezi sebe, to jsme poznali už na veřejné schůzi ve mlýně, někdy z jara. Moc si vaší vstřícnosti vážíme.

Opravdu krásně jste nás vychválili, já jsem ovšem měla na mysli první dojem z místa vaší budoucí práce – tedy z našeho mostu?

Nic jsme nevychválili, popsali jsme jen fakta.

Dojem z mostu byl podstatně horší. Nebojím se použít slovo havarijní stav. Po první zběžné obhlídce mostu jsme okamžitě kontaktovali projektanta a ten provedl oproti původnímu plánu změny. Oprava se nejen prodloužila, ale také prodražila. Bylo nutné provést injektáže = Pomocí vrtů vyvrtaných do konstrukce se pod tlakem natlačí hmota – cementové mléko do konstrukce, kde vyplní duté prostory a zatvrdne. Po vytvrdnutí směsi se zbytky odstraní a otvory se zednický zapraví. Oprava ale ještě není u konce. V průběhu následujících týdnů se sem budeme vracet a celé dílo dokončíme. Most je z dvacátých let minulého století a byly na něm provedeny jen dílčí opravy. Takto rozsáhlá oprava byla první.

Zajímalo by mě jaká řemeslná profese je uvedena ve vašich listech živnostenských, ruce kterých řemesel spravovali most?

Nejlépe by to vystihla známá písnička Jana Wericha z filmu Císařův pekař a pekařův císař: „Ten umí to a ten zas tohle a všichni dohromady uděláme moc“. Ale pro uspokojení zvědavosti, Stano je zedník a zámečnick, Jožo1 zedník a tesař. Stano je náš parťák, to neznamená, že by byl nejšikovnější, jen tomu prostě někdo musí velet a starat se o zajištění organizačních, technických a dalších méně či více důležitých věcí.

Pracujete spíše v Česku nebo na Slovensku?

Tam odkud pocházíme je velmi málo pracovních příležitostí. Za prací musíme cestovat. Do Bratislavy to máme 300 km a do Ostravy 120km, k vám na Moravu máme prostě blíž. Budovali jsme soustavu mostů ve Valšovském Žlebu, také v Mostech u Jablunkova. Do Mostů u Jablunkova se od vás zase vracíme, odtamtud to máme domů asi 80 km, z čehož mají radost hlavně naše rodiny, budeme se totiž denně vracet domů.

Co osobního nám na sebe prozradíte?

Tady se mi nedostalo uspokojivé odpovědi, takže jsem použila „klíčky“, ovšem fakticky ověřené.

Jožo2 je otcem sedmi dětí, pěti synů a dvou dcer. Všechny děti jsou chtěné a mají stejnou maminku. Což je v dnešní době velmi neobvyklé, alespoň v našich končinách. S pány jsem měla tu čest se osobně poznat a z jejich hovorů je cítit, že fungující rodina má pro ně obrovský význam, v jejich žebříčku životních hodnot stojí na prvním místě.

Jožo1 má čtyři děti a je dvojnásobným dědečkem. Když bylo nejmladší dceři devatenáct let přinesl domů čáp bratříčka Peťu, který právě nastoupil do první třídy. Jeho „pozdní“ otcovství ho stále obohacuje a naplňuje. Jožo2 má za manželku Stanovu sestru, jsou tedy švagři.

Pokud se něco staví či přestavuje, jako memento se používá otisk rukou např. do čerstvého betonu ? Zanechali jste někde na mostě svůj podpis pro generace budoucí?

Na mostě bude umístěna cedulka firmy Firesta o průběhu oprav, právě pro generace budoucí. *Pánové mi přislíbili, že na mostě zanechají také svůj soukromý památník – otisk dlaní do betonu. Věřím, že svých slov dostojí.*

Mě osobně se nový most nelíbí tolik jako most původní. Starý most byl díky svému zábradlí téměř kulturní památkou. Vy jste most opravili, ale udělali jste z něj most tuctový, ztratil své kouzlo, výjimečnost. Co váš názor?

Mnohem důležitější ovšem je, že neztratil funkčnost. Ředitelství silnic a dálnic, jakožto majitel a správce mostu rozhodlo, jak bude probíhat oprava mostu i o tom, jaká bude jeho finální podoba. Jak bylo naplánováno, tak se i stalo.

Je pravdou, že původní most byl hezčí. Ani v dnešní době by nebyl problém most opravit tak, aby byl naprosto totožný s mostem původním. Závěrečný účet za přestavbu by ovšem byl v naprosto jiných číslech. Škoda, že most skutečně nebyl kulturní památkou, pak by byl opraven do původního stavu.

A poslední?

Spravili jsme váš most tak, aby se naše vnoučata, až tudy někdy pojedou, nemusela stydět za práci svých dědů.

Pánové, velmi vám děkuji za příjemné povídání. Za všechny občany Malé Štáhle vám pak děkuji za dobře odvedenou práci..

P.S. Souhlasím s názorem pisatelky, že zaměstnanci fy FIRESTA byli občany přijeti jako vlastní. Žili a sžili se s námi, zapojili se do života obce. Přejeme vám, ať na svých pracovních poutích potkávejte jen samé příjemné lidi, Starosta
--

ÁDIÓS PRÁZDNINY

Pohledem účastníka zájezdu – Radka Buly

/s aktivní pomocí maminky Jany Bulové./

Poslední srpnovou sobotu mě poprvé o letošních prázdninách probudil budík. Už jsem málem zapomněl ten jeho odporný zvuk. Oh, jak já ho nesnáším. Ale budu si muset zase zvykat, za pár dní mi stejně začne škola a dalších deset měsíců se ho nezbavím.

Bylo 6.30 ráno a já se chystal na „obecní výšlap“ do našich jesenických hor. Musím se pořádně nacpat, ať tu trasu od Skřítku přes Ztracené kameny do Jelení studánky, kolem Malého kotle a pak na Ovčárnu zvládnou. Raději jsem si ještě jeden krajíc chleba přimazal. Tak šup sváču do batohu, nezapomenout prašule, pití a jde se na autobus.

Hujer / Ladislav Podhorský nejmladší / nejde, má nějakou rodinnou akci a já jsem byl ještě včera přesvědčený, že zůstanu doma. S tím ovšem nesouhlasila mamka. Tvrdila, že pokud už jednou za uherský rok něco obec organizuje mám se účastnit. (Mimochodem, když jsem odcházel z domu ještě byla zalezlá v peřinách.) Včera večer jsem ještě na poslední chvíli zorganizoval bratrance Standu a tak jdeme spolu.

Večer jsme společně sledovali podrobnou předpověď počasí, vypadá to velice převelice špatně a deštivě, ale tak snad jim předpověď nevyjde.

V 7.40 byl sraz na zastávce a sešlo se nás tam, účastníků zájezdu pomálu. Tři holky od Horňáčeků, pan starosta, pan František Vlček s přítelkyní, pan Podhorský, my dva a víc si už nikoho nevybavuji. Za pár minut přijel autobus a my vyrazili „sláva, nazdar výletu“. Na zastávce Skřitek jsme vystoupili a byli jsme přivítáni kapkami deště. Říkali jsme si, že to přejde, i když zamračená obloha nad našimi hlavami tomu zrovna nenasvědčovala. Posečkáme v hospůdce a uvidíme.

Asi po hodině déšť ustal, my jsme naivně doufali, že definitivně a vyrazili jsme pokořit vrchol vzdáleného kopce. Po zhruba třech kilometrech chůze se znovu rozpršelo. Snahu odolat dešťovým kapkám jsme sice měli, ale ony nás porazily a my se znovu vrátili do hospůdky, kde jsme v teple a suchu vyčkali příjezdu autobusu. V hospodě si většina objednala polévku nebo čaj s rumem na zahřátí, já si dal krokety a kolu. Čaj s rumovou vůní si bohužel zatím objednat nemůžu a polévku mi stejně mamka vnutí doma, kdežto krokety ne.

„Sláva nazdar výletu, už jsme zmokli, už jsme tu“, tak přesně takhle jsme si mohli prozpěvovat cestou domů. Snad se příští rok počasí polepší a spolu s ním také účast na této akci.

Večer bylo ještě pokračování programu akce Ádiós prázdniny, toho už jsme se nezúčastnil, měl jsem taky rodinnou akci.

Nohejbal

Další ročník turnaje v nohejbale proběhl v naší obci 8.8.2009.

Přináším jeho krátké připomenutí všem, kteří se jej neúčastnili.

Hlavním organizátorem byl David Janík spolu s Markétou Tomanovou a náleží jim dík za hladký průběh turnaje. David Janík hodnotil turnaj jako vydařený s dobrou účastí soutěžících družstev, průměrnou účastí občanů. Na hřišti se sešlo celkem jedenáct družstev a jednotlivá kola turnaje se odehrála mezi 8.30 – 19.30 hod. Startovné činilo 300 korun českých.

A která mužstva se letošního ročníku účastnila?

Družstvo z Václavova, 2 družstva ze Staré Vsi, jedno z Břidličné, dvě družstva místních borců, družstvo z Jamartic a družstva z Rýmařova.

Po vyčerpávajících bojích se na pomyslný stupeň vítězů postavilo družstvo A Stará Ves ve složení: Štefan, Josef a David Zifčákovi – rodinný klan. Společnými silami vybojovali putovní pohár, dárkový koš, medaile a také pohár pro vítěze se štítkem pro vzpomínku na tento vítězný den. Pohár byl již tradičně z prodejny Novotná v Bruntále.

Stříbrný stupeň obsadilo družstvo z Rýmařova a bronzový stupínek patřil místnímu družstvu s velmi trefným názvem“ Tatínci“, ve složení : David Janík, Jiří Zifčák a Květoslav Petržela.

Všem oceněným předal ceny starosta obce za asistence místostarosty a Ladislava Podhorského.

Ve stánku s občerstvením se hladovým a žíznivým hostům i domácím věnovala Martina Podhorská a její pilnou pomocnicí byla Klárka Mackurová. Pánové Milan Mackura a Tonda Kadlec obstarávali rošt s makrelami a udírnu, ze které se linula vůně uzeného cigára a klobás. Proдалo se 120 ks. makrel. Žíznavci vypili pět beček hanušovického Šeráku, něco málo tvrdého alkoholu a také bečku kofoly.

Vítězové, poražení, jejich známí a známí jejich známých – zkrátka všichni společně oslavovali tuto sportovní událost se vši parádou až do pozdních nočních hodin.

Šerák *(Co se nevešlo do čísla minulého)*

Šerák (1351 m) je významný horský vrchol, který leží na hřebeni Hrubého Jeseníku a je součástí NPR Šerák – Keprník. Pod vrcholem stojí od roku 1888 horská Jiřího chata a meteorologická stanice. Chata byla do současné podoby rozšířena roku 1926. Na vrchol Šeráku vede sedačková lanová dráha z Ramzové s přestupní stanicí Čerňava. Od horní stanice je na vrchol vzdáleny asi 250 m a nabízí překrásné výhledy především na Jesenícko, Staroměstsko, Králícký Sněžník a Rychlebské hory. Průměrná roční teplota je 2,2°C a sněhová pokrývka zde leží 180 dní v roce.

Osobnost měsíce

Když jsem v soupise oslavenců pro letošní rok zjistila, že pro tohle číslo jsou, mimo jiných, dva pánové Bršťáci , mým záměrem bylo vypracovat rozhovor s oběma. Započala jsem zralejším p. Františkem Bršťákem a rozhovor s ním byl natolik obsáhlý, že rozhovor s p. Josefem Bršťákem, provedeme později.

František Bršťák

se narodil v Rumunsku a jeho život je spjat s životy jeho devíti sourozenců. Dětství pana Františka ani jeho sourozenců nebylo zrovna idylické. Maminka byla v domácnosti a tatínek pracoval příležitostně v lese. Pan František dodává, že častokrát se tatínek domů vrátil bez peněz za práci, stačil je po cestě domů propít. Díky tatínkově stylu života pan František velmi často v souvislosti se svým dětstvím používá slova bída a hlad. Slova, která se v dnešní době pomalu vytrácí z naší mluvy. Je lepší osobně jejich význam nepoznat, neměli bychom však zapomínat na doby minulé, své předky a jejich životní úskalí, měli bychom být povděční blahobytné současnosti.

Když pan František vypráví, jak se sourozenci vydlabávali ze škvír skříně zapadlé zrní, aby ho mohli uvařit a sníst, zní to pro mě až neuvěřitelně. Stejně jako jeho sourozenci, chodil zhruba od pěti let do služby k bohatým sedlákům. Vzpomíná, jak sloužil u jednoho sedláka, pásal ovce a všudypřítomní vlci mu jednu z ovcí sežrali, on dostal výprask a musel spát se zvířaty ve chlívě na seně. Domů se vrátil zavšivený a maminka jej do téhle služby už víckrát neposlala.

V létě pásal krávy, ovce a v zimě pokud nebylo zapotřebí pomáhat doma, chodil do školy. Rodiče mnoho důrazu na školu nekladli, tatínek školu nepotřeboval, proč by ji tedy potřebovaly jeho děti?!

V roce 1945 se rodina rozjela pryč z Rumunska. Nejprve do Bratislavy, pak na sever Čech – okres Sokolov, znovu na Slovensko, osídlit vybydlené domy po Maďarech a odtud na Moravu – okres Budišov nad Budišovkou, v roce 1955 se rodina usadila v Malé Štáhli / dnešní Janíkovo /.

V letech 1955 – 1957 sloužil na vojně v Českých Budějovicích u dělostřelectva. Z vojny šel pan František na šachtu, kde pracoval již před vojnou a kde strávil dalších dlouhých dvacet let. Pracoval na dvou dolech – Petr Cingr a Dukla.

V roce 1960 se oženil a spolu se svou manželkou Ludmilou v příštím roce oslaví padesát let společného života. Poznali se v místní restauraci, v níž otec paní Ludmily pracoval jako hostinský a ona zde vypomáhala. Manželé Bršťákoví se v roce 1963 s dcerou Věrou stěhovali do Havířova, zpět do Malé Štáhle se vrátili po osmi a půl letech a nastoupil do Kovohutí Břidličná jako dělník v expedici.

Ve svých padesáti pěti letech odešel do zaslouženého důchodu, což ovšem neznamená, že by zahálel. Jeho zájmy a koníčky se točí kolem domu. Jeho zvelebování, drobné opravy, zahrádka – to vše je náplň jeho dnešních dní. Jak sám říká: „Mám rád pořádek kolem domu“.

Jeho další vášní je výroba – vytváření samorostů. Chodil po lese s otevřenými očima, vyhlédl si určitou část stromu, která zaujala a probudila jeho fantazii, odnesl ji domů a tam dotvořil do konečné podoby. Jeho „výrobky“ jsou opravdu moc hezké.

Pan František je otcem jedné dcery, dědečkem dvou vnoučat a v letošním roce se stal i pradědečkem.

Jak vzpomínáte na svoji práci v dolech?

Vždy to byla těžká ruční práce, byl jsem havíř – rubač. Absolvoval jsem půlroční havířský kurz. Pracovalo se na tři nebo čtyři směny - tzv. údernické směny. Fáralo se asi do 800 až 1000 metrů pod zem. Sloje mají pod povrchem jednotlivá patra a v nich se pracuje. Chodby jsou někde i tři kilometry dlouhé. Když jsem pracoval na dole Petr Cingr, sloje zde byly zhruba 40 cm vysoké. Pracovalo se, svačilo se v leže nebo v kleče. To bylo opravdu náročné. Mí spolupracovníci již většinou nejsou mezi živými, mě zdraví zatím slouží. Možná i proto, že jsem nekuřák.

Podíval jste se zpátky do své rodné země – Rumunska?

Ano, asi před šesti lety jsme se všichni sourozenci společně rozjeli do Rumunska. Náš dům už nestojí, všechno je naprosto jiné – k nepoznání. Můj život v Rumunsku byl těžký, ale ta země nebyla na vině. Na vině byl tatínek, který měl velkou vášeň – láhev. Všichni v Rumunsku se neměli tak zle jako my, kdo se staral a pracoval, ten si žil lépe. Je to dávno, ale člověk na to nezapomene. Tatínek zemřel ve svých čtyřiceti devíti letech, skolila ho rakovina střev. Snad na konci svého života litoval toho, jaký život připravil pro své děti

Jak vzpomínáte na Vánoce v dětství, v Rumunsku?

K večeri byly opékance a polévka. Stromeček ani dárky jsme neměli. Ostatně dárky nebyly ani k narozeninám, ony se vlastně narozeniny vůbec neregistrovaly.

A cukroví?

Cukrovím byl chleba, pokud tedy vůbec byl. Po vesnici jsme chodili na koledu. Klepali jsme na dveře sousedů a rychle jsme chtěli dovnitř, byli jsme totiž bosí. Sousedé nás většinou obdarovali. Taky doma jsme chodili bosí, naší podlahou byla udusaná hlína. Zajímavé je, že jsme neznali nemoci.

A pokud jste onemocněli, jak to bylo s lékařskou péčí?

Nepamatuji si na žádného lékaře, vše se léčilo jen bylinkami.

A vzpomínky na válku?

Válka nás jakoby mýjela, nic moc se nedělo. Jen si pamatuji hukot letadel. Po válce pak přišli Rusové, ale ti „naháněli jen baby“.

K něčemu veselejšímu. Jakým dárkem vás překvapili vaši blízcí?

Mým přáním byl kvalitní odšťavovač a to se mi splnilo. Připravuji na něm šťávy ze všech druhů ovoce i zeleniny, takové vitamínové bomby. Svě zdraví musím chránit a posilovat. Bojovat proti chřipkám a ostatním infekcím přírodní cestou.

(Jedna vitamínová bomba mi byla nabídnuta – směs červené řepy, celeru, jablek. Opravdu to chutnalo výborně.)

Přání a touhy do budoucna?

Já jsem naprosto spokojený člověk. Chci tady v klidu a ve zdraví dožít.

Panu Františkovi velmi děkuji za rozhovor.

Přeji mu, ať se jeho přání vyplní a on si ve zdraví a poklidu užívá života.

Pro poučení všech z vás, kteří víte o havířině asi tolik co já:

Důl Dukla:

Důl byl založen bratry Guttmanny a původní název nesl po Františku Josefu I. - *Kaiser Franz Joseph Schacht*. Na podzim 1907 začalo hloubení, ale horníci měli problémy s pískem, plyny a přítoky vod. Úrovně 4.patra těžní jámy 1 dosáhli v roce 1913. Výstavba povrchu dolu byla v roce 1915 ukončena. Pokračovalo budování kolonií U jámy Suchá, U nádraží a Nová sušská osada pro ubytování 4000 lidí. Se vznikem Československa v roce 1918 přejmenovali šachtu na Důl Suchá. Dolu se později dařilo. Uhelný boom netrval dlouho. Nástup světové hospodářské krize tvrdě dopadl na celé uhelné hornictví v Československu. Důl poté patřil Živnobance. V roce 1943 a 1944 překročila vždy těžba milion tun. Po osvobození se Důl Suchá stal součástí OKD. V říjnu 1949 šachtu přejmenovali na Důl Dukla. V druhé polovině 50.let prošla šachta mnoha modernizacemi. Velký význam měla šachta pro obyvatele nově vzniklého města - **Havířova**. Velká tragédie se stala na dole 7.července 1961, kdy zahynulo 108 horníků. V roce 1971 dosáhli havíři nejvyšší těžby v historii šachty - 2041 tisíc tun. V roce 1983 postavili nad jámou 2 skipovou věž. 1. července 1995 byl důl Dukla připojen spolu s dolem František k dolu Lazy. Ačkoliv ještě v roce 2001 vytěžil důl přes 1 milión tun uhlí, postupně těžba klesala. V roce 2006 byla Dukla připojena k dolu Paskov, následně bylo rozhodnuto, že Dukla bude utlumena. Poslední vozík uhlí vyvezli havíři na povrch 10. ledna 2007.

Důl Petr Cingr:

Důl Michal je název nefunkčního černouhelného dolu, který se nachází v Michálkovicích (část Ostravy). Od roku 1946 nesl tento důl název Petr Cingr a po ukončení těžby a vzniku Průmyslového muzea v areálu dolu se přešlo zpět k původnímu názvu Michal. Důl je národní kulturní památka. V roce 1843 byly na území Michálkovic hloubeny první dvě jámy pro těžbu černého uhlí. Jedna z těchto jam, do té doby nazývaná Michálkovická jáma č. 3, byla v roce 1850 nazvána Michal podle zesnulého dvorního rady Michaela Laiera. V roce 1856 koupila důl Michal Severní dráha císaře Ferdinanda a ve vlastnictví této společnosti zůstal důl až do znárodnění v roce 1945. Ta také postavila a v roce 1863 z Přívozu do Michálkovic zprovoznila tzv. Báňskou dráhu, která umožnila expedici uhlí po železnici. Současný vzhled areálu dolu pochází z let 1912-1915. Zároveň byl parní pohon důlních strojů nahrazen elektrickým pohonem. Po znárodnění se v roce 1946 důl stal součástí Ostravsko-karvinských kamenouhelných dolů Ostrava (pozdější OKD) a název dolu se změnil na Důl Petr Cingr (podle sociálně demokratického poslance rakouského říšského sněmu). V roce 1966 byl důl začleněn pod Důl Rudý říjen v Heřmanicích. Po ukončení těžby v roce 1994 byl areál darován Ministerstvu kultury pro zřízení Průmyslového muzea.

Historii každé řachty nepiší jen tuny nakopaného uhlí, ale především lidé, kteří v ní pracují. Kolik jich ale za těch více než sto let bylo – horníků, techniků, dělníků, v dole i na povrchu, zaměstnanců nejrůznějších profesí? Určitě desetitisíce. Z generací dědů, otců i našich současníků. Všem patří za vykonanou práci úcta a poděkování. Zdraví Bůh! /citováno z internetu /

Švýcárna (Co se nevešlo do čísla minulého)

Turistická chata Švýcárna se nachází na nejfrekventovanější části hřebcové trasy Jeseníků, mezi Červenohorským sedlem a nejvyšší horou Moravy - Pradědem v nadmořské výšce 1304 m n. m. Jedná se o jeden z nejstarších objektů. Byla postavena již v roce 1887, avšak její historie sahá ještě hlouběji. Švýcárna je ukázkovým příkladem přeměny pastevecké salaše na klasickou horskou chatu. Dnes slouží jako spolehlivá základna pro milovníky horské turistiky a lyžování. Od chaty vede celá řada turistických cest: Hlavní hřebcová trasa (červená značka) vede z Červenohorského sedla kolem Švýcárny na Praděd, k Ovčárně a dále až k chatě Alfrédce na jižním konci Hrubého Jeseníku nebo od Barborky do Karlovy Studánky. Modrá značka pak údolím Kamenáče přes Vysoký vodopád do Bělé. Žlutá značka vede přes Videlské sedlo kolem Orlíka až ke známému penzionu Rejvíz. Opačným směrem pak zelená značka klesá do Koutů nad Desnou

Společenská kronika

Život je možné prožívat jen směrem vpřed a chápat jen směrem vzad.

Jack Welch

Jubilanti měsíců září a října

Bršťák František.....75. narozeniny
Bršťák Josef.....55. narozeniny
Neshodová Petra.....30. narozeniny
Dohnalová Jana.....45. narozeniny
Vetešník Jindřich.....65. narozeniny

Vítání občánků

Píše Jana Horňáčková

Půl roku uplynulo od chvíle, kdy jsme na jaře přivítali na Obecním úřadě „naše“ dvě nejmladší děti. Na takovou malinkou vesničku se pěkně rozrůstáme, což nás všechny jistě těší. V sobotu 12.9.2009 jsme přivítali rovněž dvě děti – Dominičku Kopeckou, narozenou 2.7.2009 rodičům Lucii Růžkové a Jaroslavu Kopeckému a dosud nejmladšího občánka Tomáška Zifčáka, narozeného 28.7.2009 rodičům Petry Neshodové a Jiřího Zifčáka. Tomáška jsme ještě v našem Zpravodaji nezmínili, tímto rodičům blahopřejeme a přejeme všech hodně zdraví.

Vítání proběhlo na obecním úřadě, kde všechny přivítal pan starosta, popřál rodičům k narození dítěte a k výchově pevnou vůli a roztomilým miminkám stálý úsměv na tváři. Maminky dostaly kytičku a jejich děti finanční dar ve výši 1000Kč, tak jak rozhodlo zastupitelstvo obce. Nejmladší recitátorka Kačenka dala dětem spolu s básničkou chrastítka, recitátorky Klárka Mackurová a Peťka Horňáčková už jsou to ostřílené „spolupracovnice“ pana starosty při vítání občánků.

„Nemůžeme děti tvořit podle své vůle. Musíme je mít, milovat a vychovávat co nejlépe a jinak je nechat na pokoji.“

(Johann Wolfgang Von Goethe)

Zleva: Peťka Horňáčková, tatínek Jaroslav Kopecký s Dominičkou, Klárka Mackurová, maminka Lucie Růžková, pan starosta, maminka Petra Neshodová s Tomáškem, tatínek Jirka Zifčák, Kačka Horňáčková a prababička Tomáška Ludmila Bršťáková